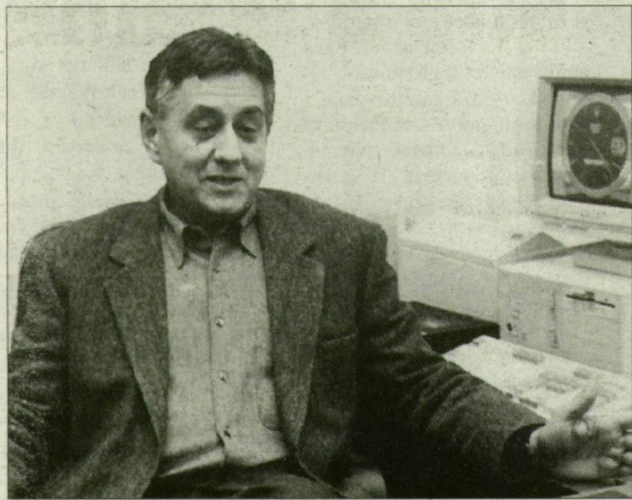

Az önök szavazatai alapján

Az 1994-es év szegedi emberei

A sztárügyvéd: dr. Ábrahám László

Fotó: Schmidt Andrea

Nemrégiben egy országos lapban cikk jelent meg arról, milyen veszélyes dolog, hogy az orvosoknak nincs szakmai biztosításuk, s ebben az írásban a következő olvasható: „Persze a szegediek esetében az egyetemet is az egyik legjobb ügyvédi iroda képviseli.” Tulajdonosa, dr. Ábrahám László egyben az orvos-egyetem jogtanácsosa is. Egy szegedi kolléga írta róla: a szakmájában kőkemény profi, aki mosolygós magánemberként bizalmat és biztonságot sugároz.

Sokan talán furcsállhatják, hogy épp egy olyan ügyvédet választanak Szegeden az év emberévé, aki egy intézmény érdekeit képviseli a magánemberek érdekeivel szemben...

– Azt ne felejtjük el, hogy ennek az intézménynek majdnem 5 ezer dolgozója van. Szeged költségvetése 13 milliárd forint, a SZOTE-é több mint 4 milliárd. Ez egy mamutüzem, talán ennek a dolgozói voltak azok, akik rám szavaztak, hiszen én őket képviselem, őket védem, s eddig még egyetlen pert sem veszítettünk el.

Mit tart legfontosabbnak elmondani önmagáról?

– Szegeden születtem 1943-ban, a móravárosi Ábrahám-féle paprikamalom nagyapámé volt. Ő alapította a Móravárosi Tornaklubot is. 1952-ben mint a rendszer ellenségeit internáltak bennünket a Hortobágyra. 16 hónapot töltöttünk ott, földönfutóvá vált a családnk, s teljesen előlről kellett kezdepnünk az életünket. Édesapám jogász létére labdarúgó-edző

lett, mert csak a sportbarátsága – Baróti Lajos és Sándor Csikar – révén juthatott munkához, s csak így tudott talpra állni. Szekszárdon kapott állást és lakást, az általános iskolát én mégis Szegeden végeztem el, mert a nagyszüleimnél lakhattam a Cserepes soron. Gimnáziumba már Szekszárdon jártam, s közben egy helybeli futballcsapatban védtem. Az érettségi előtt megkeresett egy NB-III-as pécsi csapat, hogy menjek hozzájuk focizni, és melléte járhatnék a pécsi orvosegyetemre. Azonban váratlanul megjelent nálunk Kertész Miska bácsi, a szegedi labdarúgás nagy embere, és azt mondta: a szegedi csapatnak is szüksége lenne egy kapusra, jöjjenek ide egyetemre. Felvették a jogi karra, és a szegedi NB-I-es csapat ificsapatánál kötöttem ki. A SZEAC-III-nál tovább sohasem vittem, de ott lehettem a nagyok közelében. Amikor végeztem, ügyvéd szerettem volna lenni, az álláselosztásnál azonban közölték velem, hogy annak politikailag nem vagyok alkalmas, de elmehetek Győr-Sopron megyébe ügyésznek. Megkérdeztem a párttitkárt – aki korábban alsóvárosi szuszter volt, de akkoriban az egyetem egyik jeles tanszékén tanított –, hogyan lehetséges az, hogy ügyvédnek nem, de ügyésznek alkalmas vagyok politikailag. Azt mondta: „Ne szemtelenkedjen, kérem, ez el van döntve!” Pár nap múlva mégis megkaptam az ügyvédi helyet, s 1965-től mint ügyvéd-jelölt, majd 1968 decemberétől mint ügyvéd ugyanebben az irodában dolgozom. Később az

ügyvédi munkaközösség vezetője lettem, ma pedig már mint magánügyvéd csak bérlo vagyok.

A család?

– Érdekes, hogy Szekszárdról mindenkit magammal „csábítottam” Szegedre. Az öcsém is Szegedre hozta a családját, majd visszaköltözött édesanyám is. 1963-ban, elsőéves egyetemista voltam, amikor édesapám 47 évesen váratlanul meghalt. Nagyon apás voltam, hiszen 15 éves korom óta abban a csapatban futballoztam, amelyikben ő volt az edző. Még most, ennyi idő után is érzem a hiányát, és apám korabeli barátimhoz való kötődésem biztosan apakomplexust takar. Feleségem is régi szegedi család gyermeke, biológus szakon végzett, majd antropológiából doktorált, nemrégiben azonban jogász hűgával együtt vállalkozásba kezdtek, egy kis kávézót nyitottak a Feketes utcaiban. Van egy 18 éves nagyfiunk is, aki egy ideig Washingtonban és Grazban is tanult, nyelvviszsgákkal rendelkezik, de legnagyobb fájdalmam az, hogy nem jogász, hanem nyelvész akar lenni.

A politikától mintha eltávolodott volna az utóbbi években...

– A rendszerváltás idején valóban aktívan politizáltam, de az elmúlt években inkább az ügyvédi hivatás folytatása mellett döntöttem. Sokat dolgozom, jelenleg egyedül vagyok az országban, aki az orvosokra specializálódott ügyvédi iroda ellen az orvosokat képviseli. Tartok tőle, hamarosan mi is oda jutunk, hogy a kórházak, klinikák beárátjánál ott állnak majd az ügyvédek, és megkérdeik a távozó pácienseket, meg volt-e elégedve a kezeléssel. Mert ha nem, keresni lehet egy kis pénzt. Ilyen esetekben a kártérítés anyagi haszonszerzéssel párosul. Ez az elismerés talán annak is szól, hogy a SZOTE vonatkozásában úgy tűnik, az ilyen típusú orvospereknek sikerül elejét venni. Ez nem jelenti azt, hogy a hibákat elutolsóolom. A közelmúltban például előfordult, hogy egy visszérműtetre ép hátsóval ment be egy hölgy, s égett hátsóval jött ki. Az eset egyértelmű volt, ezért rögtön a felelősség elismerését javasoltam...

Hollósi Zsolt

Monsignore Benyik György

Föltehetően először olvashatja bárki újságban, hogy dr. Benyik György, a szegedi Hittudományi Főiskola szentírástudomány-professzora *pápai káplán* címet kapott, ennélfogva használhatja neve előtt a *Monsignore* kiegészítést. A középkor óta az egyházban főpapok és hercegek megszólítása ez, az idegen szavak szótára szerint. Pár hete tudunk már róla, de hosszas unszólásra is csak most engedte meg, hogy megemlítsük. Hűséges szolgálja egyházának, minden rangkórás és cím-mánia messzire esik tőle.

Amikor hírről vittük, hogy többségi szavazással az év embere lett, szóhoz se tudott jutni, aztán hosszas mentegetőzésbe kezdett, valahogy így:

– Én senki se vagyok. Az az év embere, aki ma gyereket szült. Vagy azok a katonák, akik a leghiggadtabbak voltak a rendszerváltás idején, és nem lőttek. A nyomorult pedagógusok, akik kitartottak. Az orvosok, az ápolónők, meg azok, akik még köszönnek egymásnak. Akik nem azt kérdezik, milyen pártban vagy, hogyan gyűlöllelek, hanem keresztnevükön szólítják egymást.

Nagy csapások alkalmával szokott elhangzani hívők szájából: ne firtassuk a Teremtő szándékait.

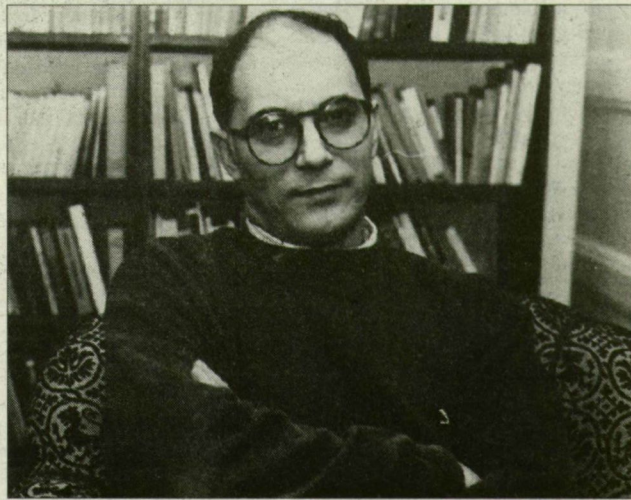
– Hogy merre jártam eddig? Soltvadkerten születtem, anyám és két bátyám most is ott él. A szegedi teológián jártam egy évet, aztán Pestre kerültem. Kalocsán káplánkodtam, aztán visszajöttem Szegedre, tanárnak és prefektusnak. Róma következett, két évre, aztán megint Szeged. Újszeged, Fölsőváros, Alsóváros és Tarján templomaiban segítettem, szinte az egész várossal közvetlen kapcsolatban van tehát.

Mivel telik egy napod?

– Reggel hatkor kelek, ha virrad, ha nem.

Vekkerre?

– Hatkor bekapcsol a rádió.

Fotó: Révész Róbert

Hétkor nyit az uszoda. Hatalmas elismerés, a ruhatáros már nem ad bilétát. Ismer. Egész nap hiányzik az úszás, a mozgás, ha valami miatt ki kell hagynom. Utána reggeli, újságolvasás, aztán órák következnek. Délután a növendékek, háziügyek, egészen ötig. Este hatkor mise, mise után mindenféle oktatások, 9-10 körül érek vissza a házba.

Eddig hét bibliakommentár jött elő a kezeid közül.

– A hetedik a közeli napokban, a Korintosi levelek. Eddig hat főiskolai jegyzetet írtam, és most dolgozom eddigi legnagyobb munkámon. A legnagyobb öröömöm, hogy egyetemi jegyzet lesz.

Hogyan jön ide az egyetem?

– A Juhász Gyula Tanárképző Főiskolára járok már eddig is „áthallgathattak” hozzánk, most bővíti a kör, az egyetem diákjai is fölvehetik speciálkolégium keretében a mi tárgyaikat. Nekik írtam egy jegyzetet, közel ezeroldalas lesz. Az újszövetségi Szentírás keletkezés- és kutatástörténete címet viseli. Eddig az első abban a tekintetben, hogy különböző felekezetek tudósai és okortörténészek is véleményezték.

Még senki se mondta, hogy iszonyatos nagy munkát végzel?

Horváth Dezső

– De. Az orvosok igen, és egyre többször.

Ha civil polgár lennél, megkérdezném: mikor élsz?

– Ne kérdezd. Nem foglalkozásom, hogy pap vagyok, meg tanár, hanem hivatásom. A nap huszonnégy órájában pap vagyok.

Mit jelent neked Szeged?

– Amikor idejöttem, nagyon nem szerettem. Most? Utálom Pestet, és szeretem Szegedet. Sajnos, lelkileg, gazdaságilag és kulturálisan is kezd szétzilálódni, és ez sok gondot okozhat még, ha vezetői nem figyelnek oda. Ha egybe tudják fogni a más-más kultúrák szálait, akkor itt nagyszerű dolgok születhetnek, ha nem, akkor iszonyatos veszekedések várhatók. Életem leghosszabb idejét Szegeden töltöttem, ha nem tartanak „gyüttmőntnek”, akkor szegedinek vallo magamat. Ide kötnék, akiket megreszteltem, akiket eltemettem, akiket vizsgáztattam, akiket először áldoztattam, akiket eskettem, akiknek prédikálok. Hívó és nem hívó barátaim is vannak, és a Szegedi Biblikus Konferencia is itt van. Jövőre lesz a hatodik.

Monsignore Professor, gratulálunk, és további „gráduos” sikereket kívánunk.

A világsztár: Gregor József

Fotó: Révész Róbert

megbecsülik. Nagyon magas a minőség mércéje, a 4064 férőhelyes színházban mindennap telt ház van. Érdeklenség, hogy miként bukott meg a kritika a Sosztakovics-mű kapcsán. A Katyerina Izmajlovát szinte minden kritika a betonba döntölte, viszont iszonyatos a közönségsikere, mert az előadás valóban döbbenetes. Erről a

magyar rádióhallgatók is meggyőződhetnek, hiszen december 10-én közvetítették az előadást. Az amerikai közönség borzasztóan lelkes. Művelődni szeretne, befogadni az európai kultúrát. Minden kis ajándékot busásan honorál.

S hogyan tetszettek az amerikai hétköznapiak?

– New York a népek talál-

kozhelye. Utcáin, terein óriási a kavalkád, és lenyűgöző az egymás iránti tolerancia, a mások tisztelete. A zsidó hanuka ünnepén minden kirakatba és minden ház recepciójának pulthozára kihelyezték a menórát. Aztán néhány héttel később mellé került a keresztény jelkép, a karácsonyfa is. A mi házukban az arab portás gondozta a menórát is, a fenyőfát is. Aki ismeri az amerikai pénzt, tudja, hogy szinte minden papírpénz egyforma. De elő nem fordult, hogy egyetlen centtel is becsaptak volna. Mindennél fontosabb a civil ember becsülete, az adott szó tisztelete.

És Szeged? Hisz' annak idején haraggal mentél el, sőt, állandó lakosnak átjelentkeztél Gárdonyba.

– A szegedi kötődés – bármilyen furcsa is – egyre erősebb. A Metropolitan évkönyvében fényképem mellett az áll: Szeged, Hungary. Az ember személyiségébe, mint márványba vésődnek bele a jó és rossz élmények. De úgy vagyok én is, mint a kisgyerek, akit bár nyakon vág az anyja, mégis annak szoknyájába kapaszkodik. Nem a büszkeség virágozott ki bennem, amikor

megtudtam, hogy a szegedi polgárok körében továbbra is népszerű vagyok. „Csak” mérhetetlenül jólesett. Kárpótlás ez a városlakóktól azokért a sérelmekért, amiket a város előző vezetésétől kaptam, illetve azokért a lehetőségekért, amelyeket nem kaptam. A napokban feleségemmel a Belvárosban sétáltunk. A nagypostán rám nézett egy idős hölgy, felismert, elkapta a kezemet, és könnyezve azt mondta: De jó magát Szegeden látni! Ezekért a pillanatokért érdemes élni. Itthon vagyok, s jólesik ez a fészkelem.

S a jövő?

– Január elején utazom vissza New Yorkba, ahol a Szerelmi bájjal előadásai következnek. Aztán itthon, Szegeden énekelek, majd újból Amerika, Denver következik. A szabadtérin a Trubadúr Farnadóját énekelem. Az 95–96-os évad abszolút betáblázott: Belgium, Amerika, Németország. S a következő évadban talán újból a Metropolitan. De közben azért jövök Szegedre. Találkozni, énekelni, és feltöltődni emberi melegséggel.

Tandi Lajos

Jól áll neki a karácsonyfa, itthon Szegeden, a Bokor utcai lakásban. Szeptember végén köszöntöttük harmincéves énekesi jubileumán a zsinagógában, néhány nappal később repülőre szállt: irány New York. Három hónapja dolgozik a Metropolitanban. Most karácsonyi-ünnépi pihenésre tért haza, s fogadta a hír: immár másodszor lett Szegeden Az év embere.

Miként gondoltál Szegedre az elmúlt három hónapban?

– Rengeteg munka várt, s ez az időszak nem tűnt túl hosszú. A honvágyam lázgörbéjét a telefonszámlák igazolják. Borzasztóan élvezem a New York-i munkát. A mienktől különböző, más, fegyelmezettebb világ, de nagyon könnyű megszokni. A MET-ben csak a kórus, a zenekar és a műszak állandó, a kisebb szereplőket rövid időre alkalmazzák, a vezető énekeseket szerepre szerződtetik. Évente húsz operát újítanak föl, egyet-egyet tízszer játszanak, három-négy szereposztásban. Így állandó a változás, szinte mindig új az előadás. Engem három szerepre szerződtettek, a Figaró

házassága Bartolóját, Sosztakovics Katyerina Izmajlova (Kisvárosi Lady Macbeth) részeses öreg papját és Donizetti Szerelmi bájjátalanak Dulcamaráját énekelem. Ez különös megtiszteltetés, hiszen általában egy-egy énekest egy évadban egy szerepre szerződtetnek. Én összesen tizennyolc estén énekeltem, illetve énekelem a három szerepet.

Melyek voltak a kinntartózkodás legnagyobb tanulságai, a legérdekesebb élmények?

– Nagyon tetszik a Metropolitan munkamódszere. A próbák délelőtt 11-től délután 6-ig tartanak, s közben ki sem kell tenni a lábunkat az épületből, hiszen a pihenőszobáktól az étteremig minden megtalálható. A próbákon mindig jelen van a karmester, az eredeti rendezés hitelességére pedig kiválóan felkészült asszisztensek vigyáznak. Én ötvennégy évesen kerültem a világ első operaházába, ahol megvalósul az értékek diktatúrája. Itthon engem becsültek, szerettek, s talán kicsit el is kényeztettek. Amerikában nincs sztárkultusz, viszont a tehetséges és felkészült művészeket nagyon